

(Прес за РС, 28.12. 2010)

Током рата на Космету ОВК је живим и мртвим Србима вадила унутрашње органе, стоји у извјештају комисије Савјета Европе. Оне срећније су најприје убијали, па им већ мртвима из утробе вадиле бубреге и за скупе паре их продавали на свјетској пијаци органа за пресађивање. Оне мање срећне су прво заробљавали и добро хранили и појили, па онда медицински стручно оперисали на клиникама у сјеверној Албанији и тек на крају убијали. У овом другом случају бубрези су били свјежији и њихова се цијена кретала око стотину хиљада долара по комаду. У извјештају Дика Мартија нагађа се да је од новца зарађеног на продаји органа српских жртава вјероватно куповано оружје за ОВК. Највећи продавац савременог наоружања, зна се, јесу САД, а не треба одбацити могућност ни да су тим новцем плаћани лобисти у америчким медији ма и Конгресу. Како наводи овај швајцарски адвокат и сенатор, читав овај франкенштајновски систем координирао је врховни штаб ОВК, што практично значи и њен командант и данашњи премијер Косова, лично. И додаје да су Хашим Тачи и његова дружина од маргиналне групе, која је дуго била међународно квалификована као терористичка, уз подршку Медлин Олбрајт и Ричарда Холбрука, преко ноћи промовисани у водећу војно-политичку снагу, насупрот умјереном Ибрахиму Ругови и његовој странци. Вашингтон је одмах демантовао да има било какве везе са овом шиптарском работом, али неугодни Швајцарац недвосмислено тврди да су о свему још у току морбидних догађаја били подробно обавјештени сви релевантни фактори међународне заједнице, али су напросто игнорисали те информације. Иза завјесе извирују ликови не само Холбрука и Олбрајтове него и „Ахтисарија, Кушнера, Блера и Клинтоних па и Карле дел Понте, која је о ужасима „жуте куће“ проговорила тек у литерарним сјећањима на Хаг, односно онда када је одрадила све оптужнице за Србе и када за Шиптаре више није била надлежна.

У извјештају Дика Мартија нагађа се да је од новца зарађеног на продаји органа српских жртава вјероватно куповано оружје за ОВК. Највећи продавац савременог наоружања, зна се, јесу САД, а не треба одбацити могућност ни да су тим новцем плаћани лобисти у америчким медији ма и Конгресу

Ништа необично с обзиром на искуства из БиХ. Већ у првој години рата, Срби су, према тадашњем писању западних медија, били побили 300.0000 Муслимана, што се на крају утопило у укупно 100.000 жртва из реда сва три народа. Фотографије српског конц-логора Кератерм, обишле су својевремено читав свијет, касније се испоставило да су намјештене. Истовремено, за злочине над Казанима, у Великом парку, на Скендерији, у Тузланској колони, у Кравицама и по приватним затворима, џелати никада нису идентификовани ни осуђени па се све ваљда третирају као колективни самоубиства. Јука, Цацо, двојица Ћела и њихове банде благовремено су ућуткани у „међусобним обрачунима“ да не би, као официри и војници Армије БиХ, били повезани са својим политичким наредбодавцима у „удружени злочиначки подухват“. Муслимански команданти у средњој Босни, којима су били претпочињени исламски интербригадисти, фотографисани са одрубљењем хришћанским главама, такође нису никад доведени у везу са врхом владајуће странке. Једноставно, за неке истине некада није политички погодно вријеме, па их замјењују лажи. За неке то вријеме ипак дође недуго касније да би потиснуле или бар релативизовале лажи. А за неке се чека толико дуго док не постану историјски толико закашњеле да и лажи у међувремену постану ирелевантне. У минулим ратовима на рушевинама Југославије, глобални центар моћи је муслиманима на Балкану одредио је улогу невиних жртва, а православнима масовног убице. Унутрашњополитички узроци тих сукоба, као и инострани интереси и подстицаји да до њих дође прећутани су као да нису ни постојали. То не значи да када великим и моћним устреба неће бити откривена и цијела истина, или бар њен већи дио. Неки нови сценариј глобалног политичког менаџмента на Западном Балкану можда ће захтијевати да се неке чињенице званично „открију“ и кривица равномјерније распореди како би се сузбили неки нереални захтјеви.

Медији су већ пуни објашњења у лику швајцарског јунака без мане и страха, који је до девете године био потпуно слијеп, а онда је вољом и упорношћу постао врхунски правник и дипломата. Могуће и да је тако, али читава сензација могла је да буде темпирана и као награда Тадићу за евроатлантску кооперативност и у функцији поправљања расположења јавног мњења у Србији према Западу

Зато је поводом „жуте куће“ једино занимљиво питање зашто је Савјет Европе одједном одлучио да се качи за кратак пасус из књиге Карле дел Понте и зашто је Дик Марти треснуо у лице непријатне чињенице о страдању Милошевићевих сљедбеника на Косову. Медији су већ пуни објашњења у лику швајцарског јунака без мане и страха, који је до девете године био потпуно слијеп, а онда је вољом и упорношћу постао врхунски правник и дипломата. Могуће и да је тако, али читава сензација могла је да буде темпирана и као награда Тадићу за евроатлантску кооперативност и у функцији поправљања расположења јавног мњења у Србији према Западу. Није искључено и да је „жута кућа“ актуелизована да би се омекшали радикални шиптарски захтјеви уочи преговора Београд – Приштина. Можда читава афера циља на замјену потрошеног Тачија јер је шиптарски лидер директно повезан са српским јетрама и бубрезима и неки домаћи „ниски представници“ међународне заједнице тврде да он не може да буде

„кредибилан преговарач“ . Може бити да је ова иницијатива Савјета Европе само још један доказ да Брисел све више преузима иницијативу у своме дворишту и да све мање заинтересовани Вашингтон неће даље инсистирати на тези да је искључен сваки договор о подјели Косова. Није мање вјероватно да су и Марти као и Асанж, само несвјесни учесници глобалне игре у којој џемсбондовске фигуре на међународној сцени деморалисаног јавности треба да поврате одавно изгубљено повјерење у демократске институције односно у смисао било каквог индивидуалног ангажмана у политици. Наравно, опет само привидно, јер када би Мартијева истрага била доведена до краја, стигла би до самих планетарних врхова институционалне и персоналне моћи. Зато се већ сада тврди да је Мартијеве наводе тешко доказати, да зато нема адекватне институције, да би то превише коштало и сл. А неки медији чак и у Србији, тежиште расправе већ су пренијели на црну трговину људским органима у Кини, Израелу и Бразилу. Чак се наводи како органи једног стручно „размонтираног“ човјека могу да спасу животе 75 болесника. Елем, Хашим и компанија су, заправо одрадили неку врсту међународне хуманитарне акције. Зато он пријети да ће Мартијеви шиптарски колаборанти поцрвенити од стида, а они су, познавајући га, сигурно већ побијелили од самртног страха.